

Луків Микола Володимирович

Біографія

Родом Микола Володимирович Луків із села Куманівців, що розкинулося на межі Вінниччини і Хмельниччини. Народився він 6 січня 1949 року, якраз у ніч перед Різдвом. Батько — фронтовик, який пройшов війну від першого до останнього дня, був контужений, звідав пекло фашистських концтаборів, а після війни відбудовував шахти Донбасу, мати, Антоніна Семенівна, була неписьменною, але Шевченків "Кобзар" знала напам'ять. Гарно вишивала, мала тонку, чутливу до краси душу, і, певне, поетичний хист у сина — від неї.

Після школи майбутній поет у 1968 році закінчив Немирівське педагогічне училище імені Марка Вовчка, а 1973 року — факультет журналістики Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка і пішов працювати завідувачим відділом поезії письменницької газети "Літературна Україна".

Творчість поета Миколи Луківа відзначено престижними міжнародними та всеукраїнськими преміями. Він — лауреат Міжнародної премії імені Григорія Сковороди, премій імені Миколи Островського, С. Гулака-Артемівського, Всеукраїнської премії ім. В. Вернадського. За плідну творчу працю нагороджений орденом "За заслуги" II ступеня, орденом Святого Володимира. За заслуги у відродженні духовності в Україні та утвердженні Помісної Православної Церкви удостоєний ордена Святого архістратиґа Михаїла. Він Заслужений діяч мистецтв України, академік Української екологічної академії наук, понад двадцять років очолює всеукраїнський літературно-художній та суспільно-політичний журнал "Дніпро".

Автор двох десятків поетичних збірок: "Ріка" (1973), "Шлях", "Політ", "Весняні дощі", "Отча земля", "Кущ осінньої калини", "Поезії", "Право на пам'ять", "Росте черешня в мамі на городі" та інших. Нині Микола Луків, лауреат багатьох найпрестижніших премій, знає, що ним подолано багато бар'єрів майстерності, — та поет-академік не задовольняється здобутками. Пише поезію високої проби сам, виховує літературну молодь як головний редактор популярного журналу "Дніпро", невтомно працює як громадський діяч. Його серце повне зерна любові, і він щиро засіває ним поле життя.